

Izhaja
vsako prvo in
tretjo soboto
v mesecu.
Stane na leto
6 K,
na pol leta
3 K.
Posamezni
listi po
30 vin.

Glasilo veseljakov

Naročnina
naj se pošilja
upravnístvu.
Rokopisi pa
urednístvu
'Ježa'
v Ljubljani.
Inserati
se računajo
po dogo-
voru.

Malenkost.

On: «Kdo pa je bil ta mali gospod, ki je šel ravno kar od tebe?»

Ona: «Toraj tako; že za take malenkosti si se začel brigati?»

Postrežljivost.

«Ah, gospodična, z vami bi šel do konca sveta!»

«Ni treba, saj stanujem takoj v naslednji ulici.»

Čudno ime.

«Kako pa se pravzaprav pišete?»

«Janez Kolaraba.»

«To je pa res čudno ime! Tako se menda nihče več ne piše!»

«Pač, pač; moj oče se piše tudi Kolaraba!»

REŠITEV ŽIVLJENJA.

Zorko Grahar in Mirko Kopič, oba akademična slikarja, bila sta tako srečna, da sta našla mecena, ki jima je z izdatnim prispevkom omogočil potovati v solnčno Italijo in Grško ter tako izpopolniti svoje študije.

Šest tednov sta bila že na potovanju. Njiju zadnja postaja je bila Palermo. Ondi sta se nameravala muditi nekoliko dalje ter sta si zato najela privatno in ne predrago stanovanje. Dopoldne sta oba prijatelja marljivo slikala v svojem v atelije izpremenjenem stanovanju, popoldne sta si skupaj ogledovala krasno okolico, zvečer pa sta zahajala v najodličnejši hotel na večerjo.

Soseda naših slikarjev zvečer pri mizi je bila izredna krasotica, dvajsetletna hči Američana-milijonarja. Ime ji je bilo Edita. Pričakovati je bilo, da se eden ali drugi naših slikarjev, ali pa tudi obenem oba zaljubita v to krasotico. In bila bi se zaljubila, ko bi ne bila preveč vneta za svojo umetnost in stremela, da bi skoro izgotovila započeto delo.

Mirko Kopič slikal je baš sicilsko pokrajino, Zorko Grahar pa je izdelaval kopajočo Rusalke. Že štirje različni modeli so mu služili pri slikanju, toda Zorko še vedno ni bil s svojim delom zadovoljen. Glava Rusalke je bila krasna, posnel jo je po neki Rimljanki, Gornje telo je izdelal po neki Napolitanki, vitke nožice pa je naslikal po Florentinki, le srednje telo Rusalke ni mogel docela povoljno izvršiti. Noben izmed štirih modelov njegovim visokim zahtevam ni zadoščal in malo da ni obupal na ugodni rešitvi težavne svoje naloge.

* * *

Neko popoldne sta se oba naša prijatelja zopet podala v krasno okolico. Ameriški milijonar in njegova krasna hčerka sta se jimo to pot pridružila.

Ko se je družba približala strmemu hribu, izjavil je ameriški Nabob, da ne gre dalje, ker ga preveč muči žeja in ko je svojo hčerko brez skrbi prepustil slikarjema, podal se je sam v bližnjo krčmo ter jim obljubil, da jih ondi do vrnitve počaka.

Oba slikarja ter krasna Edita so toraj sami lezli kviško, Edita v svojem koketnem kostumu naprej, naša slikarja pa za njo. Naenkrat — Edita je bila baš kake tri metre nad njima — zašepetal je Grahar svojemu tovarišu na uho: „Prijatelj. Glej tu pred nama ideal mojih sanj! Gospodična Edita bi bila davno zaželen model za mojo nedovršeno Rusalko!“

Mirko je s svojim umetniškim očesom premotril ozadje lepe Američanke ter priznal, da ima tovariš popolnoma prav.

Najsrečnejši človek bi bil, ko bi mi hotela Edita stati model,“ vzdihnil je Zorko.

„Kaj ti ne pride na um? In to celo za tako kočljivo partijo telesa tvoje Rusalke,“ zavrnil ga je Mirko.

„Ideal za prijeti blizo in vendar nedosegljiv! To je grozno! Ko bi mi Edita le pet minut dovolila pogled na nezakrite poteze krasnega njenega telesa, bilo bi moje hrepenenje utešeno in moja Rusalka bi bila dovršena. Ko bi mogel napraviti vsaj površno škico!“ tarnjal je Zorko.

Tarnanje tovariševo je Mirkota ganilo v dnu srca. Začel je premišljevali, kako bi pomagal prijatelju v stiski in ker je bil bistre glavo, rodil se mu je po preteku nekoliko trenutkov peklenski načrt, katerega je skrivaj razodel obupanemu tovarišu.

Edita ter oba slikarja dospeli so precej utrujeni vrh strmega hriba. Romantnična okolica jih je kar očarala. Utrujena Edita je sedla v mehki mah, slikarja pa poleg nje na desno in levo.

Zdaj je prišel čas izvršitvi peklenskega načrta.

Mirko je vzel iglo, katero je kot samec imel vedno pri sebi ter jo brezobzirno zabodel krasni Editi zadaj v meso.

Presunljiv krik in Edita je planila kviško. Tudi oba slikarja sta se prestrašena dvignila.

„Gad me je pičil!“ zastokala je krasna Američanka.

Mirko pa je dvignil palico, začel udrihati z njo po mahu, ter kričal: „res je bil gad in še celo najstrupenejše vrste!“ In bil je divje okoli sebe po rastlinah in kamenju, da se je pošteno utrudil. „Vraga sem že pokončal!“

„Toda na tem piku bom morala umreti!“ jokala je Edita. „Ali ni nobene pomoči več?“

„Lahko vas rešiva! Toda udati se bodele morali našim naredbam in jamčim vam za uspeh. Hitel bom doli v vas po zdravila ter obenem sporočil gospodu očetu nezgodo. Moj prijatelj Zorko bo pa med tem časom neprenehoma izsesaval strup iz rane!“ ukazal je Mirko ter hitel v dolino proti vasi.

Lepa Američanka je sramežljivo uprla svoje solzne oči v Zorkota ter zarudela: „Ali res ni drugega pripomočka za rešitev mojega življenja?“

Resno je odkimal Zorko.

Tedaj ni Editi preostajalo drugo, kakor da se je vdala. S tresočo roko je odpenjala pentljo za pentljo. Krilo za krilom je padlo z lepega telesa. Naposled si je zakrila obraz z rokama ter vzdihnila: „Prosim, prijatelj izse-sajte sedaj kar najhitreje strup iz moje rane!“

Zlobni naš umetnik se je sklonil nad lepo Edito ter izsesaval rano, ki jo je povzročila igla, med tem pa skrivaj risal v svojo knjigo za osnutke lepe poteze trpeče Američanke.

Po preteku kakih desetih minut izjavila je Edita, da so bolečine že precej ponehale in da je najbrže že ves strup odstranjen. Tudi Zorko je bil med tem časom gotov z osnutkom, ki ga je potreboval za svojo kopajočo Rusalko, zato je ustregel prošnji Editi ter se odstranil, dokler se ni popol-noma oblekla. Ko si je pripela zadnjo pentljo, poklicala je zopet Zorkota k sebi: „Gospod vi ste gentlemen: Z vašo nesebično uslužnostjo ste me rešili gotove smrti, toda videli ste me tako, kakoršno bi smel videti samo sopro-g svojo soprogo, zato me bodele morali vzeti tudi v zakon!“

Zorko je ob tej novici kar otrpnil. Ljubil je krasno Edito pravzaprav že od tedaj, ko jo je prvikrat videl, toda kot siromašni umetnik se ni drznil razodeti svoje občutke od vseh obožavani ameriški milijonarki. Vzradoščen omahnil je pred njo na koleni ter ji poljubljal ljubki ročiči, zagotavljajoč ji večno ljubezen in zvestobo.

Ko se je Mirko vrnil z do smrti prestrašenim Editinim očetom, sesal je Zorko sicer še vedno, toda ne na neomenljivem delu Editinega telesa, tem-več na ustnicah svoje neveste.

Stari Američan se ni prav nič začudil. Blagoslovil je mlada zaročenca vesel, da mu je bila njegova iskreno ljubljena hčerka ohranjena pri življenju.

Duhoviti Mirko je zveržil obraz v najneumnejše gube, tako ga je pre-senetilo, ko je izvedel, kaj je učinil njegov vbodljaj, toda gratuliral je svo-jemu tovarišu prav iz dna srca. Zorko mu je hvaležno stisnil roko, ter ga prosil, naj molči, kar mu je Mirko seveda obljubil.

Na dan poroke obstal je Zorko svoji ljubljeni soprogi vse. Edita mu je dala sicer na to prav krepko zaušnico, a še krepkejši poljub in potem...

LJUBICA.

(Iz tržaškega življenja — Zvonimir Maslè.)

Mizarski vajenci so našli nekaj dni pred pustom v delavnici rdeče obrobjeno pisemce sledeče vsebine:

Čislani gospod!

Zaljubila sem se v Vas tako, da ne morem ne živeti ne umreti. Bogata sem precej in ne posebno grda. Čakam Vas v nedeljo ob 7. uri zvečer pred Rosetijevim spomenikom. Dotlej zdravi!

Neznanka.

— Ha, ha, ha! Ljubico ima!

— Zato je tako zamišljen!

— Aha — zato mi je omarico skazil! Ti preklemana ti — godrnjal je resno mojster. — Ali naj bo pri meni v službi, ali naj pa babo gleda: eno ali drugo!

Navihanci so se muzali.

— Skrijmo pismo!

— Ne — podtaknimo mu ga skrivaj v žep!

— Saj res! Ali, pravi se molčati!

— Kakor boben!

— V nedeljo ga gremo opazovati.

— Kak pak! odzvali so se skoro vsi in se živahneje gibali za delom.

— Pa da se ta zateleba — ta ošel! Ali midva bova govorila še kaj, da je prav.

Mhm... Glejte, da ostanete vsaj vi pametni! Nič ne bo ž njim nič... vino in baba — to ste dve reči, pa toliko dela imamo! Eden se dosti pozna. Mhm... Kaj ni res tako?

Mojster je pogledal čez očali.

— Res je! — Že gre...!

— Tiho o tem! Pssst!

Pomočnik, ki je vžival pomočniško čast komaj en teden, je vstopil ponosno.

— Kako je?

— Pokvarilo se je še bolj. Ni moč popraviti...

— Kaj? Kam si pa gledal — v babo?

Pomočnik je osupnil. Kako da se to že ve? Segel je v levi žep....

— Jaz pa vem, da se popravi!

— To je popolnoma nemogoče!

— Najmlajši vajenec mu je za hrbtom spustil pismo v desni žep.

— Vrag vzemi tebe in — — —

— Že zopet babo! Od kod neki ve? — Slišite, kaj mi pa to mečete naprej!

— Jaz sem tvoj mojster vendar!

Segel je v desni žep. Pismo ima še.

— Prmejver, za tole se pa ne dam! Nak!

Vstopil je redar z dolgo polo.

Nedeljo ob določeni uri je obstala pred Rosetijevim spomenikom ženska šema (maska).

Zagledavši pomočnika je z vikom stekla do njega. Prijela se ga je pod pazduho in skoro sta se sprehajala po ulici aquedotti med različnimi šemami in občinstvom. Ni se mogel po bližje seznaniti, ker šema ni hotela spregovoriti niti besedice, ter je le cvileče vikala ter kimala in odmajevala. Jezilo ga je, da so mu vajenci s pomočnikoma vedno za petami. Zato je pa sklenil, da se za prihodnji sestanek našemi tudi sam, da se ga ne izpozna. To in čas in kraj sestanka, je predlagal svoji družici, ki mu je veselo prikimala in nato v urnem teku ušla po ulici med šepetajočim občinstvom.

Za nekaj trenutkov so ga obdali vajenci in pomočniki in se krohotali.

— Ta je pa navihana!..! poskušal je potolažiti njih smeh.

Vsi so se mu še bolj zakrohočali in krog radovednežev je naraščal.

— Čemu se vender režite tepci! siknil je jezno.

— Kaj ne veš? — velikanski s kredo načrtan križ imaš na hrbtu! Velik kot jih imajo osli....

— Lažete!

— Prepričaj se!

Slekel je neverjetno suknjo in srdit hitel v stransko ulico.

Na pustni ponedeljek sta se sešli zvečer dve šemi pred Rosetijevim spomenikom in razposajeno drli na aquedot. Na ljudskem šetališču je bilo že jako živahno. Sprehajalcev in šem obeh spolov je bilo toliko, da so se komaj ogibali drug drugemu.

V mladostnem ognju je prikorakalo krdelo najrazličnejših šem z godbo.

— Žovanin! — viknilo je dvojje glasov.

— Žovani! — oglasil se je zopet en glas in najbližja šema je skušala črno zakrinkano pritegniti v krdelo. Spremljajoča šema je storila korak nazaj ter premerila svojo družico urno od nog do glave.

— Tristo vragov...!

Bliskoma je bila črna šema brez krinke....

Bil ni ženski, ampak — mlad moški obraz!

Nastal je krik in vik. Šemi sta se tesno spopadli in druga drugi trgali obleko v nepopisen smeh navzočih.

Padli so udarci. Sprevod šem se je naglo zasukal in črna šema je raztrganih kril pod njegovo zaščito izginila med množico. Razkrinkani in raztrgani pomočnik pa je zagledal pred seboj — krohotajoče se tovariše....

Trepetliki.

(Zvonimir Maslè.)

Svetloista trepetlika,
raj trepečeš noč in dan,
naj že krasen dan svetlika,
al divja vikar temán?

So li to krilate želje,
al pa nad brezmejni vir?
Ali ljubavi vir vzkipel je,
ki rodi ti ta nemir?

Sa enako prav trepeče
mnogim srce noč in dan,
ko ljubezen svoje sreče
strahom čuva — noč in dan!

Protislovje.

„Mama mi vedno trdi, da ako se moškimi le prst pomoli, pa hočejo že celo roko. To pa ni res. Jaz sem že marsikateremu moškemu pomolila več kakor prst, a roke še nihče ni zahteval od mene.“

Dobra primera.

„Gospodična, vi menjavate ljubimce tako pogosto, kakor perilo!“

„Popolnoma naravno; ako je kaj umazano, mora se s svežim zamenjati.“

Utrink.

Deklice, ki imajo veliko častilcev, imajo navadno malo časti.

Vsestranska.

„Kaj, tvoj soprog prihaja? Skrij me naglo v omaro!“

„Oh v omaro že ne; tam je že nekdo skrit.“

Velika častna nagrada — neoddana!

Ker izmed mnogoštevilnih
slovenskih občin, ki imajo
nemško-slovenske napise, ni
poslala niti ena razpisane
iznajdbe, je gotovo trikrat
gotovo, da je kaj takega
sploh nemogoče. Zato poziv-
ljamo na podlagi tega in
v imenu svobodoljubnega
slovenskega naroda vse do-
tične občine — proti njih
časti — da nemudoma za-
prično delo za samoslo-
venske (in kvečeni ob meji
za slovensko-nemške) napise.
Občina, ki bo v tem pogledu
zadnja, pa dobi, če jo zvemo
na pošten ali nepošten način
usnjato diplomu „za sluge“.

Slovanski odbor.

Preračunjeno.

A: „Kam pošlješ pa letos svojo soprogo v kopalšče?“

B: „Nikamor! Letos mi sredstva ne dopuščajo!“

A: „Sredstva za potovanje?“

B: „Ne, za nadomestilo!“

DANIČINA PISMA.

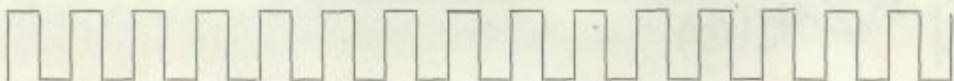
Janko Pečatnik, veletržec z manufakturnim blagom, delal je sicer dobre kupčije, ker pa doslej še ni imel ugodne prilike, da bi napovedal konkurz, premoženja vendar še ni imel, pač pa tri dražestne zakonaželjne hčerke Danico, Dragico in Maro. Častilcev se tem punicam sicer ni manjkalo, a manjkalo jim je resnih snubcev, kajti znano je bilo po mestu, da ne dobe niti vinarja dote.

Danica, Dragica in Mara se zaradi malo upanja na močitev niso posebno žalostile; zlasti najstarejša, Danica, se je tolažila s svojim podjetnim častilcem trgovskim knjigovodjo Viljemom, s katerim se je večkrat v lepih poletnih večerih izprehajala po bližnjem gaju; po zimi pa, ko je škripal sneg pod nogami; no, tedaj pa sta zamenjala gaj z udobno in toplo zakurjeno sobico Viljemovo.

Danica je dobro vedela, da se z Viljemom ne more poročiti, zato je svoje razmerje kolikor mogoče skrivala ter si tako skušala ohraniti dobro ime in ugled.

Konec takega ljubkovanja je navadno zakon seveda z drugim. Tudi Danici se je naposled posrečilo dobiti primerne snubca. Imovit tovarnar Bogdan Osvalek prosil je za njeno prazno roko in polno srce in dobil je brez ugovora oboje, kajti Danica ni bila tako neumna in trmoglavo dekle, da bi odklonila ugodno ponudbo zaradi sicer čednega in ljubeznivega toda praznožepega Viljema. Dvojno knjigovodstvo njenega srca ji je velevalo pustiti knjigovodjo ter vzeti tovarnarja. Da bi se pa dobremu Viljemu le preveč ne zamerila, obiskala ga je še enkrat in sicer na večer pred poročnim dnem v njegovi udobni sobici. Jadikovanja, poljubovanja in solza ni hotelo biti ne konca ne kraja ob tej priliki in čas je tako hitel, da se je že docela stemnilo, ko je zapuščala Danica svojega bivšega ljubimca. Komaj pa je prispela do svojega doma, spomnila se je, da je pravzaprav najvažnejše le pozabila. Namenila se je namreč, da bo ob tej priliki prosila Viljema za svoja pisma ter tako pretrgala ž njim zadnje vezi. Sedaj je bilo seveda pre-

pozno, toda tolažila se je, da bo že še prišla ž njim v dotiko in tedaj bo izvršila, na kar je sedaj v naglici pozabila.

Poroka se je izvršila bogatemu ženinu primerno nad vse sijajno; po poroki pa sta novoporočenca oddrdrala proti solnčni Italiji, kakor je že navada, da si pod pekočim solncem ogrejeta še bolj svoja srca.

Danica je bila razmeroma še dokaj srečna in vesela, ko se je s svojim ženinom nastanila za nekoliko dni v Milanu. Le njena pisma, ki jih je hranil Viljem, so jo skrbela in ji kalila veselje in ta skrb ji ni dala prej miru, da se je zaupno obrnila na svojo sestro Dragico ter jo prosila, naj stopi k Viljemu ter ga v njenem imenu prosi, da ji vrne pisma.

Ko je Dragica prejela sestrino pismo, napotila se je takoj k Viljemu. Težavna in neprijetna je bila sicer zanjo ta pot, toda kaj se vse ne stori za svojo ljubljeno sestro.

Nekoliko dni po tem Dragičnem obisku, vrnila se je Danica s svojim soprogom s poročnega potovanja domov in Dragica jo je že prvi dan obiskala ter ji izročila eno njeno pismo, ki ji ga je Viljem izročil.

„Kako to, da si mi prinesla samo eno moje pismo nazaj, ko ima Viljem kar celo kopico mojih pisem?“ začudila se je Danica.

„Oh, veš ljuba sestra, Viljem je silno trdosrčen in neizprosen. Zahteval je, da moram priti k njemu po vsako pismo posebej,“ tožila ji je Dragica.

„Ubožica,“ pomilovala jo je Danica. „Koliko neprijetnosti imaš zaradi mene. Skoro da obžalujem, da sem ti naložila tako neprijetno nalogo. Toda sedaj je že kar je. Žrtvuj se še nadalje zame in skusi dobiti od neizprosneža, še ostala moja pisma, saj ti bom za to uslugo hvaležna vse življenje.“

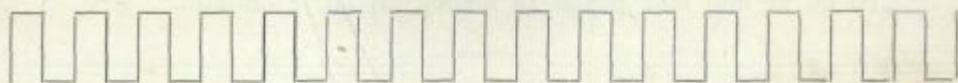
In Dragica se je žrtvovala sestri na ljubo in v teku treh mesecev je imela Danica celo zbirko svojih pisem v rokah.

Nepopisno vzradoščena je objela Danica svojo požrtvovalno sestrnico, ko ji je prinesla zadnje celo v štiri dele razdeljeno pismo, po katero je morala Dragica štirikrat k Viljemu. Tem večja srd pa se ji je porodila v srcu do neizprosnega nekdanjega svojega ljubimca.

„Le čakaj; kadar te dobim v pesti, ti nepridiprav, povedala ti jih bom, da me boš pomnil,“ zagrozila je Danica.

In zopet nekoliko dni po tej grožnji, je Danica res naletela v neki družbi na Viljema: „Lopov,“ vskliknila mu je v obraz, ko sta bila nekoliko trenutkov sama, „tako si mi hvaležen za mojo nekdanjo požrtvovalno ljubezen, da mučiš ubogo mojo sestro, da je morala po vsako pismo posebej storiti zanjo toli mučno pot k tebi?“

Viljem se je pa poredno nasmehnil; „ljuba Danica, oprosti in ne huduj se name. Hotel sem tvoji ljubki sestrici izročiti vsa tvoja pisma naenkrat, toda ko je prišla prvikrat k meni, ugajalo ji je pri meni tako, da mi je sama predlagala, naj še obdržim ostala tvoja pisma, da bo prišla po vsakega po sebeh k meni in jaz sem ji seveda iz srca rad storil to uslugo.“

Danica se je sprva silno začudila, potem pa se je tudi ona smijala zvitosti naivne Dragice.

* * *

Tudi Dragica se je na to kmalo omožila. Zanj pa je kasneje hodila po pisma k Viljemu najmlajša sestra Mara.

Novi učitelj klavirja.

Učitelj: „Kako daleč sta že prišla z vašim prejšnjim učiteljem?“

Učenka: „Ako mi obljubite, da ne bodete povedali mami pa vam povem.“

Inserat posredovalca zakonov.

Zaradi smrti soproga, dobiti je neka mlada vdova po znižani ceni.

Vse časti vredni možje.

— „Včeraj mi je nekdo dejal, da sem slepar.“

— „Ali poznaš dotičnika natančneje?“

— „Ne.“

— „Potem ga pa kar toži, saj ti ne bo mogel dokazati, da si slepar.“

Tolažljivo.

„Pusti vendar tvojega tovarnarja in ljubi mene, srček!“

„Potrpi, da se prej ž njim poročim!“

Navihaneec.

„Povej mi Fric: ako blagajničar kasira stotišoč kron, a jih desetisoč po lehkomišljenosti zapravi, kaj mu je storiti?“

„Z ostankom — pobegniti v Ameriko.“

Prav po domače.

„Tako, ljubica, zdaj sva popolnoma na varnem. Zasledovalcem se nama ni bati. Toda, draga, kje imaš svojo prtljago?“

„To bo že moj mož poslal za menoj, saj mi je obljubil.“

MODRI KADIJ.

V kožah mehkih stari kadij,
sivi, modri kadij tam sedi.
Mosleminov on nevednih
prošnje in vprašanja on posluša.
Mladi, El Hamedov, beg
prišel je poslušat modri rek
skušene in sive kadijeve glave.
Srce mu težko je bilo kot kamen;
mladosti oči mu bil zastrt ves plamen.
In z žalostnim je glasom kadiju
tožil težko misel svojega srca.
„Padam do pasu ti, sladni kadij,
klanjam se modrosti tvoji pravi.
Jasno mi povej ti svet svoj
srcu mojemu nagled svoj.
Suženj mnogo sem imel, število
neprešteto mladih, krepkih in obilo
belih, kakor jablan cvet,
žametnih, kot breskev sad,
nežnih, kot iz lilij kelih,
iz Germanije blondink mehkih,
italjanskih črnook bledih,
španskih vročekrvnih, strastnih
hijen, v izber in na zamenjo.
Vse sem ljubil močno, v vsaki
videl sem lepoto njeno.
Toda ni bilo srca kraljice — ?
Za njo je srce hrepenelo. —
Vse sem v vrsto živo
pred svoj sedež si postavil —
Tej blestele so oči skrivnostne,
tej so usta črešnjevo rudele

črne, velike oči so zrle,
 mrtvo na obraz moj vedno so strmele.
 Drugi blesk oči je zvođenel,
 kakor tiha pesem izzvenel.
 Tretji slonokostni je obraz
 bil trpek, brez čudesa smeha.
 In četrto našel nemo sem besed,
 divjega stasu in prsij mehkih.
 Videl sem labudji vrat bel,
 videl sem lase kot noč.
 Zarudelo grlo v vratu,
 belih mramornatih lakti. — — —
 A povsod bil mal je madež.
 Ob vsaki sem namrdnil si obraz.
 Tu bilo ni kraljice moje
 in mojega srca obraza.
 Slavni, modri kadij:
 ti povej obraz mi oni,
 ki bi k srcu mi prirastel,
 da ga ljubil bi, kot
 zenico oči mi svojih —.
 Klanjam se ti. Padam ti do nog,
 slušal tvoje bom besede svete,
 glasu tvojem bom odprl uho.
 Alah močni mi v pomoči bo. —

Stari, slavni kadij se je vzdignil,
 vzdignil, dim iz čibuka, kovanega
 s safiri, je potegnil;
 „Ti si mlad, ne bogat, beže
 videl si devojk obilo,
 zato že sit si njih krasot.
 Zbiral boš, zbirek boš dobil.
 Zakleni svetu se za nekaj dnij,
 besedo ti proroka beri sveto,
 navdahnili te bo Alah močno
 in novih idealov v srce vstvaril.
 Le ko bodeš prost zagledal dan,
 izbiraj si devojko svojo.
 Ona, ki ima značaj telesa
 iz živalstva, iz rastlinstva
 in — iz mineralstva.
 To si vzemi v harem svoj,
 pa ti srečo bo prinesla sveto.

Že je steklo leto dnij
ko se je približal beže
zopet k modri, slavni kadij,
pa mu je povedal tole:
„Kot besede tvoje čul
sem iz modrih tvojih ust,
tak sem držal jih za svete.
Alahu sem leto dnij
hvalo pel, da srečo
srcu mojemu bi dal.
Ko sem šel potem jaz prvič,
zapuščen po mestu,
sem zagledal v nekem kotu
mojo srečo tam sedečo.
Bila stara je, uvela,
a imela nos je kriv
kakor orel iz živalstva,
nohti kakor kremplji mačke,
kot drevesa korenine
je imela noge zvite.
Kot rastlinstva slamo
trde, razčesane
je lase imela.
In iz mineralstva
je imela žaklje polne
dragocenosti, denarja.
Tak sem našel srečo.
Ko sem v ladji njeni
peljal jo domov
mí je v vodo padla?
Za denarje njene
sem si kupil sužnjo
mlado, mojega srca,
krasno in čarobno,
strastno, zapeljivo. —
Polt je njena bela
kakor mleko; stas....
....Tiho bodi, ga prekine
stari sivi kadij.
Smeh v obraz mu šine:
„Alah tebi, mladi
beže srečo je poslal.

Samogovor lopova po volitvah.

Velik lump sem; niti kocine ne več poštene na meni; toda kakor sem se iz naših časnikov pred deželnozborskimi volitvami prepričal, sem napram deželnozborskim našim kandidatom vender še uzor moža-poštenjaka.